

Боже, видишь роненіе-то на мои тѣ слъзы, ты чувашь мое-то изъ днѣнь-сърце въздѣхваніе, — ты си сѣкадѣ, — ты си и въ тѣзи тѣмнѣ и студенѣ тѣмницѣ, — ты видишь мое-то на правдѣ страда-ніе. . . . Прости ми преблагій отче, ако сѣмъ было съ какво было, увредила твоѣ-тѣ пресветѣ благодѣть! О небесный творча, проводи Ангела хранителя, нека занесе гласъ на сладки-тѣ ми ро-дители. — Ахъ! сладки мои родители, вы не знае-те нищо за мое-то страданіе. — Вы мыслите, че ваша Геновева живѣе въ господство; — а не знае-те, че има вече 6. недѣлы, отѣ какъ пролива гро-зны слъзы въ тѣмнѣ и студенѣ тѣмницѣ, и живѣе само сѣсъ сухъ лебець и водицѣ. — Ахъ! да мо-же да достигне и наймалакъ гласецъ до ваши-тѣ уши, и да ви каже мое-то страданіе, вы бы отѣ жалость распалени, ваше-то тѣло окрилатили, и менѣ на помощь долетели. — О, — колко сѣ днесъ честити спротивъ мене и най сиромаси-тѣ! — Тѣ баремъ гледать ноцетъ небе-то посипано сѣсъ звѣзды, и между тѣхъ лунѣ-тѣ украсенѣ като ца-рицѣ, а денемъ гледать слѣчано-то свѣтило, и по зелены-тѣ ливады сѣ различни бои украсено цвѣ-тіе, — а азъ млада въ тѣмницѣ тѣ да оплаквамъ дене-тѣ на животъ-тѣ си и да проливамъ грозны слъзы! — О Боже!! колко сѣ и прости-тѣ пастир-ски дѣщира по честити и по весели, нежели азъ, княжеска дѣщира и супруга Графова! — О мой супруже, мой Сигѣриде! Ты си много далечъ отъ мене, — ты не знаешъ, какъ страда твоѣ Генове-ва; днесъ е зето отъ неѣ сичко. — (зѣрва Голо-са, мѣква).